

Arrest

nr. 204 625 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest 240.239 van de Raad van State van 20 december 2017 waarbij het arrest 169 093 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 januari "2011"

wordt de aanvraag geactualiseerd. Op 4 juli 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 19 juli 2012 ter kennis gebracht aan verzoekers.

Verzoekers dienen op 16 augustus 2012 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 6 juni 2016 vernietigt de Raad bij arrest met nummer 169 093 voormelde beslissing van 4 juli 2012.

Op 5 juli 2016 dient de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het arrest nr. 169 093 van 6 juni 2016 van de Raad. Bij beschikking nr. 12.058 van 14 juli 2016 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard. Op 20 december 2017 casseert de Raad van State bij arrest met nummer 240.239 voormeld arrest van de Raad.

De beslissing van 4 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.08.2011 werd ingediend en op 12.01.2011 werd geactualiseerd door:

S., S. (R.R.: ...) geboren te Lahore op (...)1974

+ S., R. (R.R.: ...)

Geboren te Lahore op (...)1978

+ S., S., geboren te Antwerpen op (...) 2008

+ S., U., geboren te Antwerpen op (...) 2010

Nationaliteit: Pakistan

Adres: (...) ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 17.08.2011 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit betrokkenen in het bezit zijn van een Attest van Immatriculatie in het kader van de hangende aanvraag 9ter d.d. 29.08.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (nl. Art. 3 EVRM en problemen land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2006 (S., S.) en augustus 2007 (S., R.) in België verblijven, perfect geïntegreerd zouden zijn, een attest van maatschappelijke oriëntatie voorleggen, perfect Nederlands zouden spreken en verschillende attesten van Nederlandse lessen voorleggen, een appartement huren, zeer werkbereid zouden zijn en S., S. over een arbeidscontract zou beschikken, S., S. school loopt en hiervan attesten voorlegt en betrokkenen een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, is lovenswaardig maar vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van de beslissing inzake zijn verschillende procedures - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Dit volstaat echter niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien de integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden van betrokkene in zijn land van herkomst.

Het feit dat hun oudste kindje hier naar school gaat vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Betrokkenen tonen immers niet aan waarom een scholing niet in het land van herkomst verkregen zou kunnen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dit element kan dan ook niet als een grond voor verblijfsregularisatie worden aanvaard.

Het feit dat beide kinderen in België werden geboren vormt geen grond voor verblijfsmachtiging. Het feit dat iemand België wordt geboren opent niet ipso facto een verblijfsrecht voor deze persoon in België.

Betreffende de bewering dat de kinderen het leven hier gewoon zijn, merken we op dat de asielpprocedure van betrokkenen op 28.07.2008 ten einde liep. Op 12.09.2008 werd aan betrokkenen

een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Zij hebben er zelf voor gekozen om verdere procedures op te starten en zo hun kinderen aan dit land te laten wennen.

Betreffende de problemen die betrokkenen zouden hebben gekend in hun land van herkomst en waardoor zij hun land zouden hebben verlaten; betrokkenen leggen geen enkel begin van bewijs voor om deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere beweringen kunnen niet worden aanvaard als een grond voor verblijfsregularisatie.

Betrokkenen menen in aanmerking te komen voor verblijfsregularisatie op basis van humanitaire redenen maar tonen niet aan welke deze humanitaire redenen zouden zijn, noch leggen zij enig begin van bewijs voor om deze humanitaire redenen aan te tonen. Dit kan dan ook niet als een grond voor verblijfsregularisatie aanvaard worden.

Wat betreft de bij het verzoekschrift voorgelegde medische attesten en de aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene S. S.; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Deze medische elementen zullen echter zeker in overweging worden genomen bij de behandeling van de aanvraag 9ter die door betrokkenen werd ingediend op 29.08.2009.

De advocaat haalt nog aan dat betrokkenen zich steeds goed gedragen hebben en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid hebben gepleegd. We merken hierbij op dat van elke vreemdeling die in België verblijft, verwacht wordt dat hij zich houdt aan de in België geldende wetgevingen. Dit vormt dan ook onder geen beding een grond voor verblijfsregularisatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 04.01.2006 diende S., S. een eerste asielaanvraag in. Op 18.04.2006 werd het beroep dat hij had ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 26.10.2006 verworpen. Op 21.04.2008 diende hij een tweede asielaanvraag in. Op 22.05.2008 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken die aanvraag in overweging te nemen. Op 16.08.2007 diende S., R. een asielaanvraag in. Op 30.07.2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielpcedures van S., S. - ongeveer 3 maanden en 14 dagen voor de eerste en 1 maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ook de duur van de asielpprocedure van S., R., zijnde bijna een jaar, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van "de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen.

"III. De Middelen

Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 17.08.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoekers zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

“...”

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. "Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd 17.08.2011 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit betrokkenen in het bezit zijn van een Attest van Immatriculatie in het kader van de hangende aanvraag 9ter dd 29.08.2009.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (ni. Art 3 EVRM en problemen land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag"

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt, deze elementen wel degelijk meetellen als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers zijn hun land ontvlucht omdat zij gediscrimineerd werden omwille van hun religie. Zij vormen, als Ahmadya's een minderheidsgroep die in hun land van herkomst niet erkent en/of ondersteunt wordt door de regering.

Dat het van DVZ kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om deze feiten niet mee te laten tellen als buitengewone omstandigheden, en zich louter en alleen te baseren op hun AI, als geldige buitengewone omstandigheid.

Dit is zeer onzorgvuldig!

Dat deze bewering niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de motiveringsplicht schendt! !

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom de schending van art 3 van het EVRM en de bijkomende problemen in het land van herkomst niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

DVZ dient te motiveren waarom deze elementen niet kunnen aanvaard worden.

2. "Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins ongegrond kon worden verklaard en dit omwille van volgende redenen.

Verzoekers hebben een regularisatieaanvraag ingediend op 17.08.2011.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Migratie in samenspraak

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.3

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

op medische gronden

lange asielprocedures

humanitaire redenen

de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

3. Het feit dat betrokkene sinds januari 2006 (S. S.) en augustus 2007 (S. R) in België verblijven, perfect geïntegreerd zouden zijn, een attest van maatschappelijke oriëntatie voorleggen, perfect Nederlands zouden spreken en verschillende attesten van Nederlandse lessen voorleggen, een appartement huren, zeer werkbereid zouden-zijn en S. S. over een arbeidscontract zou beschikken; S. S. school zou loopt en hiervan attesten voorlegt en betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, is lovenswaardig maar vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. "

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat betrokkene niet concreet aantonen waarom dit een grond moet vormen voor regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?

4 Beginzelen van behoorlijk bestuur, I.OPdebeek, Die Keurne,

4. "Het feit dat hun oudste kindje hier naar school gaat, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Betrokkenen tonen immers niet aan waarom een scholing niet in het land van herkomst verkregen zou kunnen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen speciaal onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dit element kan dan ook niet als een grond voor verblijfsregularisatie worden aanvaard."

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers verblijven sinds 2006 ononderbroken op het Belgische grondgebied. Dit is dus al zeker een ononderbroken verblijf van 6jaar.

Verzoekers hebben een kind die school loopt in het kleuteronderwijs.

Zij en hun kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen

Bovendien zijn de kinderen beiden in België geboren. Zij gaan hier naar school een kennen niets anders dan de Nederlandse taal en de Belgische cultuur.

De kinderen hebben recht op onderwijs! Zij spreken enkel Nederlands. Hier wordt gewoon met de toekomst van de kinderen gespeeld. Zij hebben recht op een volwaardig onderwijs!

Hier is er niet aan gedacht bij het nemen van de beslissing. Hoewel de minister/staatssecretaris de discretionaire bevoegdheid heeft om trapsgewijs de criteria toe te passen, is dit hier niet gebeurd

Ook in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakkelijkschalve de aanvraag ontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

Verzoekers zijn ouders van 2 dochters. In Pakistan zullen zij niet dezelfde kansen krijgen op onderwijs. In het bijgevoegd artikel van Unicef, staat duidelijk vermeld dat: "64% van de meisjes toegang hebben tot lager onderwijs".

Niet alleen hebben meisjes in Pakistan minder toegang tot onderwijs, de onderwijsinstellingen zelf kunnen maar op 40% van de beschikbare middelen rekenen.

DVZ stelt dat de dochters van verzoekers geen gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen, en in het bijzonder meisjes in Pakistan.

De enige kans voor verzoekers om hun dochters een volwaardige opleiding te geven, is in België! !

5. "Betreffende de bewering dat de kinderen het leven hier gewoon zijn, merken we op dat de asielprocedure van betrokkenen op 28.07.2008 ten einde liep. Op 12.09.2008 werd aan betrokkenen een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Zij hebben er zelf voor gekozen om verdere procedures op te starten en zo hun kinderen aan dit land te laten wennen. "

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij meer bescherming heeft dan in zijn eigen land wilt op geen enkele wijze zeggen dat zij er zelf voor hebben gekozen!!

Verzoekers waren juist ouders geworden van hun eerste kind! Er kan toch niet van hun verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land van herkomst, waar zij hun pasgeboren baby geen toekomst kunnen geven.

Het eerste kind van verzoekers was amper 2 maand oud, toen hen meegedeeld werd dat de asielprocedure ten einde liep! Verzoekers zagen geen andere optie dan in België te blijven, het was immers hun enige kans om hun kind een kans op een mooie toekomst te geven!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Bovendien zijn verzoekers in het bezit van een AI, zij hebben hun kinderen aan dit land laten wennen, maar op een volledige legale manier!

Verzoekers hebben hier recht op verblijf! Dat dit dan ook geleid heeft tot een langdurig verblijf en een sterke integratie.

6. "Betreffende de problemen die betrokkenen zouden hebben gekend in hun land van herkomst en waardoor zij hun land zouden hebben verlaten; betrokkenen leggen geen enkel begin van bewijs voor om deze beweringen te kunnen staven. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere beweringen kunnen niet worden aanvaard als een grond voor verblijfsregularisatie.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren, zal artikel 3EVRM worden geschonden. De Pakistaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoekers zijn hun land ontvlucht omwille van discriminatie op basis van hun geloof. Dat zij nog steeds in gevaar zijn, aangezien er nog steeds een grote godsdienstdiscriminatie bestaat in Pakistan.

Het annual report van Human Right Watch vermeldt het volgende: "Across Pakistan attacks took place against Shia and others vulnerable groups. Sunni militant groups, such as the supposedly banned Lashkar-e Jhangvi, operated with impunity even in areas where state authority is well established."

Dat het dan ook duidelijk is dat het leven en de fysieke integriteit van verzoekers en hun twee jonge dochters in gevaar is, en dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst!

In de bijlage vindt u verschillende rapporten terug van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties die bevestigen dat de situatie in Pakistan nog zeer gevaarlijk is,

waardoor het voor verzoekers onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat het niet aan verzoekers is om de gevaren van hun land van herkomst uit te leggen, dat dit algemeen geweten is.

7. "Wat betreft de bij het verzoekschrift voorgelegde medische attesten en de aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene S. S., de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire reden een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester bij de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder 'gevolg worden gegeven. Deze medische elementen zullen echter zeker in overweging worden genomen bij de behandeling van de aanvraag 9ter die door betrokkenen werd ingediend op 29.08.2009 Dat verzoekers heel goed op de hoogte zijn van het feit dat er twee verschillende procedures zijn, en dat dit dan ook de reden is dat verzoekers 2 verschillende aanvragen hebben ingediend.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg "een regularisatie op basis van 9bis indienden"

Verzoekers voldoen echter ook aan de voorwaarden die gesteld worden om een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter in te dienen, en hebben dit dan ook gedaan.

Dat verzoekers zich er wel van bewust zijn dat het hier om twee verschillende procedures gaat.

Dat DVZ rekening dient te houden met alle elementen aanwezig in dit dossier, en dus ook met de ziekte van verzoeker.

Bijgevolg,

Zien verzoekers niet in om welke redenen DVZ hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2 In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat waar verzoekers verwijzen naar de beginselen van behoorlijk bestuur, het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoekers de schending van een concreet beginsel aanvoeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen verdere machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de schending ervan derhalve niet wordt aangetoond.

Waar verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren. Dit artikel bepaalt onder meer:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

3.3 In een eerste onderdeel verwijzen verzoekers naar de passage uit de bestreden beslissing waarin wordt verduidelijkt dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat verzoekers in het bezit zijn van een attest van immatriculatie in het kader van de – op dat moment – hangende aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers betogen dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om zich louter te baseren op hun attest van immatriculatie als geldige buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst erop dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard zodat verzoekers hun belang niet aantonen bij de grief dat ook met de andere elementen rekening diende te worden gehouden in het kader van de ontvankelijkheid of dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

3.4 In een tweede onderdeel spitsen verzoekers hun betoog toe op het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hij verwijst naar de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 en stelt dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoekers menen dat hun aanvraag geenszins ongegrond kon worden verklaard en dat hoewel de instructie werd vernietigd, *“de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen”*. Zij verwijzen tevens naar een publicatie op de website van Kruispunt-Migratie in samenspraak met de Dienst Vreemdelingenzaken en het kabinet van staatssecretaris De Block.

Op 19 juli 2009 worden instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals verzoekers zelf aangeven, vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen.

De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen, en de verwijzingen naar verklaringen, media en officiële berichtgeving doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Ook de stelling dat er geen nieuwe richtlijn is dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden, wijzigt het bovenstaande niet. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Een schending van het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen, evenmin als van de zorgvuldigheidsplicht. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers uitgebreid uiteenzetten, dat andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekers willen doen geloven, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zonder meer heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoekers hun aanvraag hadden ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. Integendeel, nadat werd vastgesteld dat de criteria niet meer kunnen worden toegepast, is de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen, zo onder meer ook deze met betrekking tot de elementen van integratie. In de bestreden beslissing staat te lezen: *“Het feit dat betrokkenen sinds januari 2006 (S., S.) en augustus 2007 (S., R.) in België verblijven, perfect geïntegreerd zouden zijn, een attest van maatschappelijke oriëntatie voorleggen, perfect Nederlands zouden spreken en verschillende attesten van Nederlandse lessen voorleggen, een appartement huren, zeer werkbereid zouden zijn en S., S. over een arbeidscontract zou beschikken, S., S. school loopt en hiervan attesten voorlegt en betrokkenen een*

grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, is lovenswaardig maar vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van de beslissing inzake zijn verschillende procedures - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Dit volstaat echter niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien de integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden van betrokkene in zijn land van herkomst.”

Op dit onderdeel uit de bestreden beslissing richten verzoekers hun betoog overigens in een volgend onderdeel. Zij menen dat zij op geen enkele manier kunnen afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie, dat de Dienst Vreemdelingenzaken door deze zin alle aanvragen kan weigeren en dat een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog altijd een aanvraag is om humanitaire redenen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad, deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen.

Waar verzoekers verwijzen naar de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat dit er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoekers geven een beperkte lezing van de bestreden beslissing. Zij verliezen uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft dat het niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen *“aangezien de integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden van betrokkene in zijn land van herkomst.”* Op dit onderdeel van het motief gaan verzoekers niet in zodat het ook niet wordt weerlegd. Met andere woorden wordt wel degelijk aangegeven om welke reden de elementen niet volstaan. In de mate dat verzoekers zouden aangeven dat de bestreden beslissing wordt beperkt tot het door hen geciteerde motief, gaan zij voorbij aan de overige motieven uit de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd omtrent het schoollopen van het oudste kindje, de geboorte van de kinderen in België hetgeen op zich geen verblijfsrecht opent in België, de keuze om verdere procedures op te starten en zo de kinderen aan dit land te laten wennen, het ontbreken van een bewijs van de voorgehouden problemen in het land van herkomst, het niet aangeven welke *“humanitaire redenen”* er zouden zijn voor verblijfsregularisatie, de medische elementen die niet in aanmerking kunnen worden genomen bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar enkel bij de behandeling van de op 29 augustus 2009 ingediende aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het goed gedrag dat van iedere vreemdeling in België wordt verwacht en geen grond voor verblijfsregularisatie vormt, de kennis dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat verzoekers bij een negatieve beslissing het land zouden moeten verlaten en de duur van de verschillende asielprocedures die niet onredelijk lang was (RvS 20 december 2017, nr. 240.239).

3.5 In een volgend onderdeel verwijzen verzoekers naar het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het schoolgaan van het oudste kindje geen grond vormt voor de verblijfsregularisatie.

Verzoekers betogen dat zij sinds 2006 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijven, dit een ononderbroken verblijf van 6 jaar betekent, dat de kinderen in België geboren zijn, hier naar school gaan en niets anders dan de Nederlandse taal en de Belgische cultuur kennen. Zij menen dat de kinderen recht hebben op een volwaardig onderwijs.

Uit het door verzoekers geciteerde motief uit de bestreden beslissing blijkt dat het schoolgaan overigens wel degelijk in rekening werd gebracht. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar de instructie, verwijst de Raad naar het hoger gestelde hieromtrent.

Verzoekers menen dat de kinderen in Pakistan niet dezelfde kansen zullen krijgen op onderwijs en verwijzen naar een bijgevoegd artikel van Unicef waaruit zou blijken dat 64% van de meisjes toegang hebben tot lager onderwijs en dat de onderwijsinstellingen zelf maar op 40% van de beschikbare middelen kunnen rekenen. Zij herhalen het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij niet aantonen dat zij geen gespecialiseerde infrastructuur behoeven, doch zij weerleggen dit motief niet zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Verzoekers stellen dan wel dat het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen, en in het bijzonder voor meisjes in Pakistan, maar tonen niet aan dat zij deze elementen *in concreto* hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging

tot verblijf of hiertoe in de onmogelijkheid waren, zodat zij de gemachtigde van de staatssecretaris niet kunnen verwijten hieromtrent niet verder te hebben gemotiveerd. De Raad merkt tevens op dat de kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet schoolplichtig en zeer jong waren in die zin dat van een kind op die leeftijd kan verwacht worden dat het zich nog zonder al te grote moeilijkheden aan een nieuwe schoolomgeving kan aanpassen.

De Raad verduidelijkt tevens dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140).

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

3.6 Waar verzoekers in een volgend onderdeel hun betoog toespitsen op het motief waarin wordt verwezen naar het einde van de asielpprocedure en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, geven zij opnieuw een beperkte lezing.

Verzoekers menen dat zij er zelf niet voor hebben gekozen langdurig in het land te blijven waar zij meer bescherming hebben, dat zij juist ouders waren geworden van hun eerste kind en dat zij geen andere optie zagen dan in België te blijven om hun kind een kans op een mooie toekomst te geven. Zij verwijzen tevens naar het bezit van een attest van immatriculatie waardoor zij hun kinderen hebben laten wennen op een legale manier.

Doorheen hun betoog geven verzoekers aan dat zij geen andere uitweg zagen dan in België te blijven door de geboorte van hun eerste kind, maar dit doet geen afbreuk aan de stelling dat zij er zelf voor gekozen hebben om verdere procedures op te starten en zo hun kinderen aan dit land te laten wennen. Bovendien verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens dat het feit dat beide kinderen in België geboren werden, niet *ipso facto* een verblijfsrecht voor deze personen in België opent. De geboorte van het oudste kind was op 9 mei 2008. De beoordeling van de verwerende partij dat verzoekers er zelf voor kozen om verdere procedures op te starten en zo hun kinderen aan dit land te laten wennen is niet kennelijk onredelijk, nu aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 12 september 2008 en zij vervolgens op 27 augustus 2009 een machtigingsaanvraag om medische redenen hebben ingediend. Verzoekers waren pas op 16 december 2010 in het bezit van een immatriculatieattest, zodat het argument dat zij hun kinderen hebben laten wennen op een legale manier slechts voor een deel opgaat. De geboorte van het oudste kind kort voor het uitreiken van het bevel, blijkt bovendien intussen meer dan 9 jaar geleden te zijn en dit argument kan niet worden gevolgd wat de geboorte van het tweede kind betreft. Ten overvloede herhaalt de Raad dat kinderen op jonge leeftijd zich goed aanpassen aan een nieuwe omgeving.

3.7 Verder verzetten verzoekers zich tegen het motief van de gemachtigde waarin hij stelt dat verzoekers geen enkel begin van bewijs voorleggen dat zij de beweringen kunnen staven dat zij problemen zouden hebben gekend in hun land van herkomst waardoor zij hun land hebben moeten verlaten.

Verzoekers betogen onder verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en het arrest 'Kirkwood' dat de Pakistaanse overheid nog steeds niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Zij zetten uiteen dat zij hun land zijn ontvlucht omwille van discriminatie op basis van hun geloof en menen dat zij nog steeds in gevaar zijn aangezien er nog steeds een grote godsdienstdiscriminatie bestaat in Pakistan. Verzoekers

verwijzen naar het “*annual report van Human Right Watch*” en voegen rapporten van 2012 als bijlage bij hun verzoekschrift.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing in zich draagt. De Raad herinnert er daarnaast aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers weliswaar rapporten, doch zij beperken zich tot algemene beweringen dewelke zij niet *in concreto* toepassen op hun eigen situatie. Tevens wijst de Raad erop dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus reeds weigerden toe te kennen. Dit gebeurde bij arrest van de Raad met nummer 163 459 van 3 maart 2016. Gelet op deze weigeringsbeslissingen en op het algemeen betoog van de verzoekers, blijkt niet, minstens tonen verzoekers – aangezien de rapporten dateren van 2012 – niet aan, dat er zich nog nieuwe omstandigheden voordoen. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter ontvankelijk, doch ongegrond verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Verzoekers laten na aan te tonen in welke mate deze ongegrondheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

3.8 In een laatste onderdeel verwijzen verzoekers naar het motief uit de bestreden beslissing betreffende de medische attesten. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst hierin naar de procedure met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en besluit op dit punt dat de medische elementen zeker in overweging zullen worden genomen bij de behandeling van de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die door verzoekers werd ingediend op 29 augustus 2009.

Verzoekers stellen inderdaad een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te hebben ingediend, hetgeen overigens ook blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt. De loutere bewering dat ook met “*de ziekte van verzoeker*” rekening dient te worden gehouden in het kader van onderhavige procedure, concretiseren verzoekers niet, laat staan dat zij dit staven. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Verzoekers tonen dan ook op dit punt niet aan dat de gemachtigde niet op afdoende wijze zou hebben gemotiveerd.

3.9 Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet worden aanvaard en dat verzoekers, met hun betoog, waarin zij voorhouden een recht te hebben op verblijf, niet aantonen dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen veelal de elementen uit de aanvraag herformuleren, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Evenmin volstaat het steeds te herhalen dat met alle elementen in het dossier rekening dient te worden gehouden. Verzoekers slagen er immers niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin tonen verzoekers aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben

plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN